

Kiadóhivatal:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide ezimezenedők az előfizetési pénzek, hirdetések és nyilatkozatok.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban kaphatók.

NÉP JOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.

Megjelenik minden pénteken.

Előfizetési díj:
Egész évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban kaphatók.

Nehány szó a tisztujtásról.

Mind sürűbben érkeznek hozzánk tudakozó, interpelláló, majd egy s más irányban javaslatot tartalmazó levelek, melyek a bekövetkező tisztviselő választásra vonatkoznak.

Korainak tartottuk a dolgot, hallgattunk, de most, midőn a vidéken egy-neme a mozgalomnak indult már meg, habár itt a központban úgy látszik is mintha e kérdéssel senki sem foglalkoznék, elérkezettnek látjuk az időt, hogy mi is hozzá szóljunk.

A hirt, mintha a választások meg sem ejtették, mert Tisza Kálmán ennek elhalasztására a törvényhozás elé javaslatot fogna terjeszteni, mely javaslat előpostája, előkészítője lenne az államilag szervezett közigazgatásnak, mi oly mesének tartjuk, melyet valószínűleg azok hoztak forgalomba, kik az önkormányzat eme látszatától is irtóznak s azok terjesztik, kiknek csendes szunyokálását a közlegő választások zavarták. Meg is mondjuk miért tartjuk mesének, azért különösen, mert azon gépezet, melyet megyének nevezünk, tulajnyomó legnagyobb részében legalább oly szívesen elősegíti az ő céljait, oly készségesen szolgálattal támogatja törekvéseit, s e mellett nem egy kényes dologban a közvetlen felelőség alól annyira felmenti, hogy még kevésbé okos embertől mint Tisza Kálmán sem hihetnénk, hogy ily alkalmas eszközt csak úgy könnyedén ellökjön magától.

Azt se tartjuk kérdésnek, kik fognak választani? mert nem választhat más, mint a felében újra választandó s újra megalakulandó bizottság.

Minden esetre fontos kérdés azonban az, kiket válasszunk?

E tekintetben úgy tetszik nekünk, hogy a nézetek — ma legalább —

Szalay Károlynak

mint Solymosi Jánosné megbízásából magánvádlónak válasza a védők beszédeire.

Szembem Magyarország három legkitűnőbb védőjével, szemben a dolog természete szerint a 33 ülésben előállott kimerültséggel, már majd arra határoztam magamat, hogy a tek. törvényszék által kegyesen engedett szó-lási jogtól előljam. Meg kell azonban változtatnom e szándékomat különösen azért, mert hallottam tegnapi oyanokat, a melyeket válasz nélkül nem hagyhatok, nehogy a mint mi jogászok mondani szoktuk, hallgatásom beleegyezésnek véssék.

Midőn válaszolok, tek. törvényszék, kerülni fogok lehetőleg minden olyat, a mi akár személyeskedéseknek volna jellemezhető, akár az amugy is keserű, amugy is vérlázító ügyet még inkább elmérgesítené. E tekintetben nem fogom a védő urak egy némelyikét követni, a kik bizonyos megjegyzéseket és állításokat könnyelműen ide dobtak, a melyekről ítéletet mondani a közvéleményre bízom, de mielőtt magának az ügynek érdemébe bocsátkoznám, részint mert talán szorosan ahhoz nem is tartoznak, részint hogy ismétlésekbe ne essem, szükséges, hogy némely általános megjegyzéseket bocsássak előre. Ilyen azon vád, melylyel a védők részéről illettettem, hogy én a vádlot-taknak könnyelműen, meggondolatlanul, óriási iszonyu vádat válok szemébe.

Nem fogadom el e figyelmeztetést, nem fogadom el hivatkozva a vádhatározatra; mert úgy hiszem, bátran kérdezhetem: hol van Magyarország főügyészének azon oly ékes nyelven hirdett nagy emberszeretete akkor, ha megengedte, ha hozzájárult, hogy vád emeltessek oly ügyben, a melyben még tárgyi tényálladék sincs. De nem fogadom el különösen azon oldalról e figyelmeztetést, mert ha az én vádat-mat, mint méltóztatott sokszor emlegetni, 1500 ivnyi írás támogatja, ugyan mi támogatja a

még korántsem vergődtek egyöntetű-ségre, sőt valóban nevezetesek az eltérések, nem hiányoznak értesítőink közül, kik gyökeres újítást óhajtanak, de azok sem, a kik azt szeretnék, maradjon minden úgy a mint van; mi egyik kiindulást ép oly hibásnak tartanánk, mint a másikat.

Kétségen kívül óhajtuk, kívánjuk, hogy a megyének választott tisztikara is bizonyos stabilismus, állandóság jellegét viselje, teljesen oszttjuk tehát azok nézetét, kik azt mondják, hogy a megye, a közügy szolgálatában jól eltöltött idő különös figyelembe részesítésé-k, oszttjuk annál inkább, mert kétségtelen, hogy mindazok, kik állásukkal járó kötelességeket hűn teljesítették, az eddigi csekély díjazás mellett áldozatot hoztak a közönségnek, illő tehát, sőt kötelesség, hogy a közönség újbóli megválasztással elismerésének kifejezést adjon még akkor is, ha az illető mellett hason tehetségtől, hason jellemű pályázó fogna fellépni; a stabilismus azonban nem mehet annyira, hogy az vagy azok, a kik netán tanúságot szolgáltattak arról, miként nem azon helyre valók melyen állanak, újból megválasztassanak csak azért, mert eddig is megválasztva voltak, ez veszedelmes s következményeiben felette káros volna, lehetlenné tenné azt, hogy a megyei adminisztráció csak tűrhető is lehessen. Nem tagadjuk, sőt elismerjük, hogy ennek gyakorlati keresztülvitele nehézségekbe ütközik, mert nem egy érdeket sért, de megvagyunk győződve, hogy kivitele azért meg koránt sem lehetetlen, különösen ha tekintetbe vesszük azt, hogy a ki alkalmatlan, gyarló jelen állásában ez által még az hogy más helyen jó szolgálatot tehessen ki-zárva sehogy sincs; s végre is a közjó előmozdítására való törekvés oly kötelesség, mely elől egy vagy más érdek

védő urak azon támadását, a melyet a vizsgálóbíró, a melyet magas igazságügyi hivatalnokok, a melyet a törvényszékek ellen támasztottak? többször hallottam perrendszert bizonyítékot emlegetni, hallottam perrendtartásról, hát megvallom, én ezt a perrendtartást nem ismerem.

Ha talán az irányadóul közölt igazság-ügyminiszteri szabályokat méltóztatott az illetőknek ezzel érteni, akkor tévesen hivatkoztak perrendre. Perrend csak törvény lehet, törvénynek pedig én csak azt ismerem, a mit hazám országgyűlése meghoz és uram királyom szentesít. E nélkül Magyarország törvény nincs, e nélkül én törvénynek semmit el nem fogadok, el nem ismerem, a hivatkozást helyesnek nem tartom, annyival kevésbé, mert országom legfőbb törvényesze, a kir. kuria, határozot-tan kimondta nem egyszer, hogy azon szabá-lyokat irányadóknak ő maga sem ismeri el.

Egy különös idegenszerű, legalább a mint hallom, ezen a vidéken nagyon idegenszerű kifejezést hallottam itt sokszor. Ez a kikészítés, a tanukikészítés. Hát én úgy hiszem, valamint e kifejezés idegen és importált, úgy idegen e vidéken az is, a mit azzal jelezni kívánunk. Importált az a tanukikészítés épen úgy, mint az a kaftan és az a pájész. Az a magyar népnél meg nem fogamzott, az a magyar népnél hiába kísértetett meg, és hogy hiába kísértet-tett meg, annak nem egyszer voltunk tanui. Itt van Vámosi Julcsa, Hatalóczy, Lesko Mária, Árvay, a Szokolozay leány, Róka, Kazimir, Mozga Péter és mondhatnék még többet.

A tek. törvényszék előtt magok beis-merték azt, hogy ők hamis tanúságra ingerel-tettek, de Eötvös Károly védő ur ezt megma-gyarazza, és azt mondja, hogy az az eszlári kikészítés ismertette be velük, hogy ők hamis tanuk. No hát ha az igen t. védő urnak olyan nagyon jó az a rendőrsége, hogy a vizsgálat mellett képes volt mellékvizsgálatot is telje-

megkimélese miatt könnyedén kitérni nem lehet, nem szabad.

Oly tisztikart kell választani, mely a jogos kívánalmaknak megfelelően. S ez nem is oly nehéz, mint első pillanatra tán látszik, csak nem kell várni a jelentkezésekre, hanem meg kell keresni a közügy szolgálatára alkalmas s derék egyéneket, s ezekben büszkén elmondhatjuk, soha se szükölködött, ma sem szükölködik édes hazánk.

Az elvi álláspont elfogadásával nagy lépést teszünk előre s félig már megküzdöttünk a személyes kérdésekkel, a melyek hogy első rendű fontos-ságuak kétségtelen, s e mellett kellő megoldásoknak annyi természetes aka-dályja vagyon.

No de hát erről beszéljünk más-kor, nem sokára, addig határoza el magát minden választó elvileg, s tekintsen jól körül nyitott szemmel; nehogy megle-petéseknek legyen kitéve.

A választással most kezében van a közönségnek saját sorsa, a mint e jog-gal él vagy visszaél, úgy veszi a köz-ügy, úgy önmaga is hasznát.

Jó lesz komolyan gondolkodni!

Tudnivalók.

A kaposvári államgyűlésben, mint az igazgató ur bennünket értesít — a beira-tások f. é. augusztus hó 30-án kezdődnek.

A csurgói főgymnásiumban szept. 1—3-ig lesznek a beiratások és felvételi vizs-gálatok; az utóbbira jelentkezők keresztlevéllel bizonyítsák, hogy 9 évnél idősebbek, valamint, hogy a IV. elemi osztályt kellő eredménnyel végezték. Szept. 4-én tartanak a javító vizs-gálatok, 5-én lesz a tanév megnyitása.

A köztartásra felvételért folyamodni nem kell, díja egész évre 50 frt, mely 2 részletben előre fizetendő. A belkérésért, melynek díja 25 frt egész évre fűtés, mosás és világítással jelentkezni kell és pedig aug. hó 31-ig.

Az igazgatóság.

Városunk polgármesteréhez távirati-lag érkezett tudósítás szerint a honvédségi gya-

sítottatni, ugyan figyeltette volna meg azt a sze-gény ügyfogyott lányt, mikor innen a megye-házából az esküvő után lement. Hallgatta volna keserves sirását, mikor hamis esküje fe-llett kétségbeesett, pedig senkivel se beszélt, csak lelkiismeretével, melyet a várt díj elhall-gattatni képes nem volt.

Egy különös jelenséggel találkoztunk még, igen tek. törvényszék, és ez az, hogy míg a védő urak egyike beszédeiben igazságtalannak kárhözhatandónak mondta azon zajt, melyet bizonyos lapok Magyarország igazságügye felett ütöttek, azon cselekvényt igazságtalannak, hogy Magyarország igazságügyét külföldön meghurcolták és ezt teszi akkor, midőn akár a vizsgálat folyamán, akár azóta egy tollvo-násába került volna csak, hogy ezen téves né-zetet annak idején helyreigazítsa, de nem tette, sőt másik védőtársának, Eötvös Károlynak, épen azon beadványára, a mely Magyarország igazságügyének állását illeti és a vizsgálati ügynek menetét oly ferde irányban tünteti fel, a külföldön közközben forog és bizonyosan nem tolvajok lopták el asztaláról.

De így megy az egész ügyben. Mig ne-kiem szememre vetik, hogy én bátor voltam kifejezést adni azon meggyőződésemnek, hogy Magyarország többi törvényszékei közt a nyi-regyházi tekintetes törvényszék is megközelít-hetlen, alig egy lélekzettel előbb mit mond tisztelt kartársam? Azt mondja, mit beszélék én pénzről! Ha pénz lett volna, akkor Magyar-ország igazságszolgáltatása és közigazgatása nem így járt volna el ez ügyben. A mig egy-felől azt, hogy Magyarország közvéleménye nincs ez ügyvel, Magyarország közvéleménye hallgat, de lármáznak azok, kiknek nem tudom, mi okból, a lármára szükségük van, addig más oldalról folyton a közvéleményre hivatkozik, erősíti, hogy a bíróság, az eljáró vizsgálóbíró, az alsópán és nem tudom ki minden, a közvé-lemény pressziója alatt áll.

Nevezetes jelenség az is, hogy míg egyik

korlatok felfüggesztettek, utána jártunk a do-lognak s azt biztosan irhatjuk, hogy a lovassági gyakorlatok ez idén nem fognak megtartatni, mert Pécs táján a lovak között ragályos nya-vala mutatkozik. A gyalogsági gyakorlat azon-ban változást nem szenved, azért a berendel-teknek meg is kell jelenni pontosan.

Kaposvári város képviselő testülete folyó évi augusztus hó 19-én vasárnap délelőlt 11 órakor rendkívüli közgyűlést tart. A gyű-lés tárgyai lesznek: 1. Az üresedésben levő helyettes-polgármesteri, egy egy tanácsosi ál-lomásnak választás utján leendő betöltése. 2. A városi iskolaszék újjalakítása. 3. Egyéb netán beérkező tárgyak.

A fővárosi napi sajtóhoz.

(Magszívelés véget.)

Bámulatos, hogy a fővárosi napi sajtó kivétel nélkül „megdöb-benve” áll a kerepesi uti dolgok szemléletében.

Ha kötelességét hiven akarja tel-jesíteni, akkor ne lebegjen a dolgok felszínén, s ne iparkodjék frázisokban tetszelegni, hanem hatoljon a lényegbe, és mindjárt nem lesz oka szörnyűködni, s szörnyűködés közben jajveszkelni.

Ha a sajtó meg akar hivatásának felelni, úgy nem szabad a megtörtént dolgok pusztá regisztrálásával beérnie, kivált akkor, mikor még „megdöb-benés”-re is lát okot, hanem legyen tár-gyilagoss, kutassa az okokat, melyek az okozatokat szülik, s ha ezt teszi, ezt szellemi, akkor szolgálja a társadal-mat, akkor tesz hasznosat, cselekszik üdvöset.

A jelen esetben, zsidó-kérdésről lévén szó, a fővárosi napi sajtónak az ugyanott végbement utcai kravallók-kal szemben tanusított magatartása azon lapok részéről, melyek a zsidóügy szolgálatában excellálnak, kérdésbe se jöhet. A magyar kormány félhivatalosa a „Nemzet” is kénytelen úgy beszélni, mint a hogy beszél, mert úgy látszik

védő ur hivatkozik Szabolcsmege fényes mult-jára, hivatkozik annak nemes fiaira, sőt elis-meréssel nyilatkozik Szabolcsmege jelenéről is: addig a másik védő ur undok tájtékkal akar bepizkolni mindenkit, a ki közel járt ez ügyhöz, ha egyebet nem tett is, mint hogy az igazságot kereste. De ezen eljárásnak van neve is, és ez az: talmud-moral. Midőn a talmud-moral annyira jut, hogy még ennyire is elhat, akkor nagyon itt van ideje, hogy mindenki megnyissa szemét, hogy minden helyen reggeltől estig és estétől reggelig azt mondjuk: cave-ant consules! Nagynevű, nagyhirű, ország-világ dicsőségét képező emberekre hivatkozzak.

Megvallom, a hivatkozás nem nagyon szerencsés. Voltairt hallottam emlegetni. Megvallom, akkor, midőn az ifjuság pezsdült vére folyt ereimben, akkor, midőn káprázottat engem még a szín: akkor kezet fogtam volna azokkal, kik Voltairt kutfőképen idézik.

Igazán, ma is gyönyörködöm még azon meglepő következtetésekben, a szellem szikrá-zásában, mely minden betűjében százzszorosan cikázik, de ma már tudom azt, hogy azon emlegetett írónak személyes jelleme hazugság, ravaszság és mind az, a mi az emberben nem jó. Azt mondhatnék erre a védő urak, hogy ez az én egyéni véleményem. De ha egyszer elvezeti őket utjok Sansouciába, méltóztatassanak megnézni azon szobát, melyet legnagyobb védője, legnagyobb jóakarója, nem valami közön-séges ember: II. Frigyes állítattott és melyben ezen dicsőített férfinak tulajdonságait az utókor bámulatára, épülésére, de tanulmányára is kitüntette.

En tehát a hivatkozást Voltairere, mint történeti kutfőre el nem fogadom, de nem is reflektáló: reá. Sajnálom, hogy Friedmann kar-társam és védő ur nincs jelen, de azért még sem hallgathatom el, hogy nem meggyeztetni az ő saját gondolkozásával azt, hogy miért veti szememre, hogy újságra hivatkozom, midőn nem is hivatkoztam arra, Mig ő — azt

azért kap subvenciót a Magyarország terhére kölcsönvett zsidó pénzből, hogy a magyarságot, és így magát Magyarországot a zsidók érdekében piszkolja, ha ezt nem teszi nem kap gagét, aztán nincs mit a tejbe aprítani. Jókainak sok megszólalni valója van, ám tegye, legyen eszköz, ha lelke rá viszi, azon sem fogunk csodálkozni, ha környülméletelti magát, (vagy talán titokban már meg is tette!) No meg aztán a napilapok mind, — csupán csak három-négy kivételével, — olyan zsidó kukoriczán hiznak, melyet a zsidó, keresztényekből harác-olt, no ezeken sem lehet csodálkozni magatartásuk miatt, hanem hogy az antisemita sajtó is csak „megdöbbenve áll,“ és csak regisztrál szárazan, ezen már aztán mi döbbenünk meg itt a provincián.

Az antisemita napi sajtótól már elvárhatnánk, sőt megkövetelhetnénk a tárgyilagosságot. Legalább ez képezné az óaszt ebben a sivatagban, melyben a közvélemény tévedez, és melyben oly gyalázatos tereltek az hol erre, hol arra, a magyar-, a keresztény társadalom szégyenére, gyalázatára. Ha ezt nem teszi, vétezik, mulasztása megbocsáthatatlan.

Legalább ennek nem ott kellett volna kezdenie a kravall leírását, hol a zsidó és zsidópajtás lapok kezdtek, a „kifeszített boltajtók szerte-szerte hullott forgácsai“-nál, hanem ott, a hol kezdődött, a hol voltaképpen maga a zsidó, és elzsidósodott napi sajtó mintegy szándékosan előkészítette a talajt azon botrányos zavargásokra, melyekkel azt antisemitismust igyekezett kompromitálni, — no ebben ugyan csalódott, s melyek felett most a kereszténység rovására, elállt lélekzettel, mephistofelesi pofával szörnyűködik, s mindjárt más világitásban állna a dolog.

Az antisemita sajtónak mindenképpel felháborodását kellett volna jelezni, sőt tiltakozni a fölött, hogy a győzelemintasság mámorától megrészegedett zsidóság minék hozta Scharf Móriczot és apját a fővárosba fitogtatni, demonstrálni a hatalmat, a zsidó pénz győzelmét!

A zsidó és zsidópajtás sajtó, ez a magyar pénzen és magyar kenyéren a magyar közvéleményt mételező, és a keresztény társadalmat megmérgező gyalázatos pereputtya had, melynek már nyomdafesték szaga is, erkölcsi halált

hozó kórok myasmáit árasztja szét papirosáról, — ez a dügleletes posványos öll páráinak extractumából conglomerált valami. már előre hirdette, hogy Móricz gyerek jön, ekkor meg ekkor megérkezett, ide meg ide szállt. délelőtt hová megy, délután mit csinál. Arczképét hozták bizonyos néplapok. Egyik úgy festette, hogyan csókol apjának kezét, a másik: miként szállt le a vasútról, a harmadik: hogyan olvas Móricz ujságát. Megsétáltatták az állatkertben, hol félt a medvétől stb. A fiúkker kocsisok lapokból a bakon. a suszter inasok pedig trafikok kirakataiban bámulják Móricznak a „nap hősenek“ illetékeppen való megörökítését, s ez utóbbiak haza menve, tőlök kitelhető enthusiasmmussal beszélnek a műhelyben a segédeknek a hallott és látott dolgokat. Ezek alig várják a „fájramtot,“ azon szurtosan tódulnak a „Fehér hattyu“ elé, hol a lapok szerint Móricz szállva van, s akarják látni a csodagyermeket. Erre kijön a szállodás zsidó „üzletvezető“ fia, ráírvall az ácsorgókra, hogy hát mit tájtják ott a szájokat. Persze, mert bent a vendégek kifelé bámulván, a sörfogyasztás csökkent. „Thakarodjhatok innen! Móricz nincs a szállodában!“ Ezek nem hiszik, s a hetvenkedő, gyulladt pulyka módjára ugráló zsidót azzal kezdik boszantani, hogy: „hepp! hepp!“

A zsidó rendőrségre fut, a publikum egy része oda is elkiséri hepp hepp-el. Ez alatt még több kíváncsi tódul a zsidó szálloda elé. A zsidó szállodás sértett, panaszos fia nem kapván elégtételt a rendőrségnél, haza siet, mérgeben most már zsidó kelnereivel akarja a tömeget eltávolíttatni, mert lát majd megmutatja, hogy kicsoda ő!

Ennek a zsidó henczegésnek aztán az lett a refrainje, hogy valami pajkos fizkő bedobott a vendéglőn egy ablakot. Lett nagy nevetés. Az ügyeserép hull a kövezetre, olyan szépen csirecsörög, hogy még! No még egyet! A másik ablak üvegtáblája is csörren, aztán a „nap hőse“ még se mutatja magát, hanem helyette a szállodás fia még jobban gorombáskodik! Ejnye a ki áldója van! Be vele!

A szálloda kapuját a türelmetlenek sorából egy pár merészebb gyerek elkezdi döngetni. A türelmetlenség fokozódik, „lássuk Móriczot!“ Még sem! Be kell törni az ajtót!

hát ki fizet engem, hogy én itt vagyok. Köszönettel veszem neki ezen kérdését, mert ebből a logika szerint következtetve, bizonyosságot találak abban, hogy ő igenis azért van itt. En azonban az igazsághoz hiven kénytelen vagyok kijelenteni, hogy itt vagyok, igenis, ügyvédi eskümhöz képest, itt vagyok azért, mert ez a szegény asszony hozzám fordult. Fordult többekhez is, állhatnának itt érdemesebbek is, csak hogy azok véletlenül országgyűlési képviselők lévén, nem tartották helyesnek, hogy ilyen magas, diszes állásu ember ide jöjjön, akár a vád, akár a védelem tekintetéből és magát érvényesítse.

De biztosíthatom az igen t. védő urat, hogy nem vagyok itt akár busás, akár bármily néven nevezendő ügyvédi díjakért, hanem, mint mondtam, itt vagyok lellem sugallatából, kötelességérzetből. És most, midőn a dolog természetesen rendje szerint t. kartársam, Funták Sándor előadásával kell mindenképpel foglalkoznom, ki daczára annak, hogy itt a vérvád tiszta nevétsé, miszerint dajkamese, nem más, mint vénasszonyok pletykája, maga többet mint egy órát, Friedmann t. kartársam pedig legalább két órát beszélt ugyane tárgyban.

En talán meg is elégedhetném azzal, hogy azon semmiségnek, mely felett ily nevezetes embereknek 3 óráig kell beszélni, azért, hogy megkísértsék semmivé tenni azt, a mit igénytelen magam talán 5 perc alatt elmondottam, nagy dolognak kell lenni, de hát úgy is van. Igen tisztelt kartársam Funták, hogy egyszerre tönkre tegye azt, miket bátor voltam előterjeszteni, hogy hitelét vegye szavamnak, nagyon helyesen argumentált és azt mondta, hogy mit beszélte te itt — hiszen gondolom ilyenformán fejezte ki magát — nagy mesterték, Rohling Agoston „Antworten an die Rabbiner“ cz. könyvében önmaga agyonüti vádatokat, hogy ez mind hiába való vád.

(Folytatjuk.)

Megtörtént, és folyt a „munka“ tovább, törtek zuztak, zsidó üzleteket törtek fel, s ezeknél zsidók raboltak a keresztény „csöcselék“ rovására. Harmadnapon már vér folyt, keresztény vér!! Így kezdődött a „kravall.“

Zsidó henczegés, a reklamahajhászó kóser szálloda üzletvezetője és kelnereji pökhendisége adta meg reá az impulzust.

A tárgyilagos napi sajtónak itt kellett volna megkezdenie a regisztrálást. Mert végre is fontos dolog azt tudni, hogy hát voltaképpen ki okozója azoknak a csunya dolgoknak, melyek a fővárosban végbe mentek, és a melyekkel ismét Magyarország jó hírnevét akarják beszenyezni bizonyos bitangok!? Maga a zsidóság! maguk a zsidók! s maga a zsidó, és elposványosodott zsidópajtás napi sajtó!

Ajánljuk ezt a körülményt az államügyesség figyelmébe, ámbár tudjuk, hogy ezt úgy is hiába tesszük.

Ha a fővárosi napi sajtó kötelességét akarván teljesíteni, nem kaleidoskopon át, hanem szabad szemmel nézne bele a dologba, mindjárt nem lenne oka bámulni a „csöcselék“ nagy része felett sem, mert a dolgok azon menetét látna maga előtt feltárulni, melyek mintegy szükségképpen való folyamánnyát képezik most már a fővárosban történt csunya dolgok. Ha ezt nem teszi, önkényit taszítja el magától azt a módot, melylyel tün javithatna az által, ha bizonyos vakok és megvakítottak szeméit felnyitná, hogy lássanak már valahára; mert ha még tovább is így tart, akkor a sajtó majd még furcsább dolgokat is kénytelen lesz regisztrálni, ha csak azt hiszi, hogy ezzel már leröpta kötelességét.

A sakterlapokra nem pazaroljuk a szót, hanem az antisemita sajtóhoz már van egy pár komoly szavunk.

A fővárosi zendülést végrehajtó „csöcselék“-re nézve figyelmébe ajánljuk a következőket.

A rongyszedő zsidó, abban a kis faluban, a hol született, vagy megtelepedett, csak addig marad meg, míg feltűnés nélkül fosztogathat, mihelyt ezt nem teheti, tömött erszényével nagyobb községben, később városokban telepszik meg, s közülük igen soknak végzéjla a főváros, hol aztán felcsapnak bankárnak, nagykereskedőnek, nagyságos urnak, stb. Igen, de míg ilyen egy-egy rongyszedőből bankár tudott lenni, hány szegény embert forgatott ez ki addig vagyonából, s hány kisvárosi kézműiparos családot tett földönfutóvá a szabad ipar köpenyegé alatt, külföldi személt importjával! az Isten a megmondhatója!

A főváros pedig vonzerőt gyakorol nemcsak a felhízott gazdag zsidókra, hanem a koldussá tett keresztényekre is, sok szegény azt gondolja, hogy ott van csak az élet, oda megy ő is munkát keresni, mert itthon, mióta koldussá lett, szegényli is magát, gondolja, ott ismeretlenek közt nem lesz olyan szegény napszámba járnai, mint itthon, hol minden bokor az ő megaláztatásának tanuja.

Ezekből áll a z „csöcselék“ mely a zsidó gazság nélkül hasznos polgára maradt volna a házának, milyen volt, s most lesz belőle tolvaj, rabló, börtöntöltelék!

És ha még hozzá tekintetbe vesszük bíróságaink chablón szerű eljárását, melyek az alaki jog álcája alatt a fellülről is dédelgetett zsidó javára döntik rendesen az anyagi jogot, akkor éppen nem csodálkozhatunk az egyik zavargó mondásán, mikor azt mondta rombolás közben, hogy „keresi a igazságot,“ de még akkor sem, ha mondásával a nyiregyházi végzésre célozott.

Rossz idöket értünk, rossz csillagok járnak!

A Rótschildek és Hirschek diktálnak, s mig Magyarország beltügyminis-

tere a szuronyokra támaszkodva, úgy akar gyógyítani, hogy készen tartott statáriális aktákat hord zsebében, s mig az államveszélyes zsidótrekvések megcsökönysödött védelmében saját fáját üldöző és lealázó ukázokat bocsát ki, ahelyett, hogy a baj szülő okát iparkodnék törvény útján megszüntetni, addig ne csodálkozzék azon a napi sajtó, ha a zsidó harácslós következtében napról-napra óriási mérvben felszaporodó földönfutóvá lett „csöcselék“ feltépett utcaközvezet darabjaival, feszítő vasak és dorongokkal kezökben „keresik az igazságot,“ hátuk mögött pedig a zsidó tolvaj rabolja saját hitfeleit is.

Majd meglássátok ti hatalmasok, mi lesz még ennek a vége.

Minél jobban megnépesítitek a börtönöket, minél több akasztófát állíttatok fel, annál nagyobb lesz a veszély.

Ekkor lesz még majd csak sok bámulni valója a zsidó és elzsidósodott napi sajtónak, a zsidó Journálok és Pester Lloydoknak!

Az antisemita sajtó azonban tegye meg kötelességét, ne álljon fel a bámulók közé, hanem derítse be az okokat addig, mig nem késő, ha ugyan még nem késő.

Istóczy. Ónody, Verhovay stb. ne szégyeljék, hogy nevéket a „csöcselék“ hangoztatja. Jelszavakra mindig volt és lesz szükség. Óseink a kereszténység védelmében Jézus nevének kiáltásával rohantak a harczba, és győztek.

Az emberiség jötevői neveinek hangoztatása bármily dicstelennek látszó munka vagy harc közben is épen nem becsületlenítő a nevek birtokosaira nézve. Berlinben megjelenő „Germania“ czimű nagy lap e hó 9-ki számában a budapesti zsidóellenes zavargásokról szólván, azt a talált megjegyzést teszi, hogy a tiszta-eszlári perben hozott ítéletet ugylátszik „a nép nem ratifikálta.“ No hát, Tiszák, Kozmák és elkozmásodott Szezyffterek, Ötvösök, Funtákok és Jókaiak, zsidók, zsidópajtások, elzsidósodott és zsidó sajtó, ide nézzetek, ha úgy van, akkor ez a ti munkátok, most hát gyönyörködjétek benne! — — —

Dr. Ballatón.

A fővárosból.

Budapest, aug. 14. 1883.

„A mitől féltünk, bekövetkezett.“ Aug. 8-án d. e. a Bálvány-utca sarkán, óriási népcsődület felhásító zsidobongása vonta magára az erzsébetéri sétányon járók-kelők figyelmét. A tömeg egyre nőt, s vele együtt a zaj. Kíváncsiak sokasága töltötte meg csak hamar a mellék utcákat is. Mi ez? Önkéntelen ezt a kérdést intéztem magamhoz, midőn a hanyat-homlok kifelé rohanó község eszeveszeten cigánykerekezett a Fürdő-utczában levő „köz-ponti zsidó-iroda“ felé. Ennek, nem közönséges látványosságának kell lenni, legalább a homeri kacaj mely a toporzékoló lovasrendőr utasításait fogadta, arra engedett következtetni.

Ki lehet ez az utcai hős — szelítok meg egy mellettem álló pulgártárust, ki líhege csak annyit tudott motyogni: Scharf Móricz! A következő pillanatban mint a forgó szél ragadott vele együtt engem is a kíváncsisággal még eddig ki nem elégitett tömeg hullámzása magával. Isten veled Somogy! — sőhajték fel utójára — ki fogja ezt megírni a „Népjeg-cs-na, ha én is a zsidóknak áldozata leszek.

Ekkor én is kezdtem ignorálni az illem szabály kifundált frazisait, egy czifra tropsussal ajkamon olyant lóditottam az öröm mámorban uszó zsidó tömegem, hogy az menten utat nyitott előttem. A mint egy kissé szabadabban kezdtem lélekezni, eszembe jutott, hogy bizony-bizony nem fogom látni a pápát, daczára hogy Rómában vagyok, ha csak egy ujjab merényletet nem intézek életem ellen, mit tenni nem akarván, valahogy átvándorogtam budai csendes lakásomra, nem is mentem volna át Pestre egész másnap reggelig, ha nem tudósítanak, hogy ennek a reggeli komédiának folytatása van a keresési uton, hova a csimbókos Scharf családjával együtt a „központi zsidó-iroda“ kvártéltoza. Már jóval nyolcz óra előtt megindult a népvándorlás a Károlyköruton a Kerepesiut felé, látni akarta a tömeg minden áron azt az alakot, a kinek egy világra szóló bünpörben oly nagy szerepet jelölt ki végzete.

»Lássuk Scharf Móriczot!« — »Úd a zsidót!« stb. kiáltások követték a kövekkel

dobált ablak diumokkal d gázlámpákat lanat alatt czája Budapest magára. Pori turba milder kóval akarják sárral piszkol. Úd a szerre. Megn lan tüntetés mint a táma hány különfé a nézők lelke

Rendőr ilyenkor nem beszéltek vol nem tombolt tatkozott a t így egy jó ör kodtak a zen ség is parade alatt jót kac iszen más na amugy is kif Kerepesiut k is fényesre c zeztek a bé séges embern melytől béke volna.

Különfé hogy a hábo egy időre me kony anyagot csak az intel között is, hog mény is elég olyan exploz egész ország

Biztos ben alaptala nélkül az a lási vágy izg tetés volt a az értelmisé igazság! Me mit feldult, dója se mara zsidó bélyege is demonstrál ház sem Bu volna.

Aból, származott t kétségtelenné vajok is hasz volt zsidó is a tüntetőket den becsülete nemtelen mu az a művelte tesítve látja

Hát le tisztelitakat lösség direc könnyelműen hogy az anti

Melyik tudós uraim büszkén jár a Hát u tünket, türelm lurko kénye- Ne toviszköt, a m mert ha mé zött — lsten

»És te Légy ve Tedd ha Világodó Fegyver

— La közbessett i

— Há soredrez főb 11-én tartot cstilésben áll barátunk bá tési szertart ur végezte a Az ünnepél lent részvev betöltötte. A helyére Trie sérjék őket

— C egyik derék aug. hó 14. Fromm F ves s műve boldog frigy — Ke arra, hogy azon — ho ünnepély, mult szerdái a kaposvári nem mer, utján külön ládot, vagy

dobát ablakok rücsögését, s hatalmas gerundumokkal döngtetett boltajtók robogását. A gázlámpákat a tömeg kioltja, leveri, s egy pillanat alatt a még előbb egyik legszebb utcájára Budapestnek a pusztítás iszonyu képét ölti magára. Porrá zúz a szenvedélytől elragadott turba mindent; vérrel akarja lemosni a vért; közel akarják agyonverni azokat, a kik őket sárral piszkolták be.

„Üsd a zsidót!” ordít száz torok egyszerre. Megmeredve állunk ezen meggondolatlan tüntetés előtt, féljük úgy a támadottak mint a támadók életét. Ki tudná megmondani hány különféle érzelmek váltották fel egymást a nézők lelkeiben?

Rendőr? Oh csak rendőr lehet az a kit ilyenkor nem lehet látni sehol! Mintha összebészelték volna a zendülőkkel, míg azok ki nem tombolták magukat, addig egy sem mutatkozott a zavargás színhelyén. Mikor már így egy jó órahosszat nyakló nélkül garázdálkodtak a zendülők, kirukkolt a nemes rendőrség is paradedjustirungba, s kifent bajszuk alatt jót kacagtak keztyűs markukba. No de iszen más nap, mikor a nagy gyakorlatok alatt amugy is kifáradt gyalogság kordont vont a Kerepesi körül, ekkor már a „Mihásznák” is fényesre csiszolt karddal bátrabban hengegette a békés polgárokkal, nem egy tisztességes embernek orra alá törtek olyan borsot, melytől béke idején aligha ők nem trüszköltek volna.

Különféle hírek keringenek a városban, hogy a háborgó szenvedélyeket ha sikerült is egy időre medrükké szorítani, de a nyúló gyűlönyt anyagot szórta szét már a zsidók nem csak az intelligencia, hanem a munkás osztály között is, hogy egy lényegtelen látszó körülmény is elégséges arra, hogy létre jöjjön egy olyan explozió, mely nem csak a főváros, de az egész ország nyugalma megzakadná.

Biztosan irhatom önöknek, hogy merőben alaptalan a fővárosi hírlapoknak kivétel nélkül az a fölvetése, hogy a tömeget a rablási vágy izgatta. Nem. Valóságos zsidó tüntetés volt ez durvább kiadásban, mint azt az értelmiség szokta rendezni. — Ez a tiszta igazság! Mert nem rabolt a tömeg, hanem a mit feldult, porrá zúzta, hogy még hirmondója se maradjon annak, a mi magán viseli a zsidó bélyeget. Hogy keresztények ablaka alatt is demonstráltak, igaz! mert nics egyetlen egy ház sem Budapestben, hova zsidó ne szorult volna.

Aból, hogy egyeseknél a pusztításból származott tárgyakat találtak, csak az válik kétségtelenné, hogy a zavart szokás szerint tolvajok is használták fel, kik közt jeles számmal volt zsidó is, de ez nem elégséges arra, hogy a tüntetőket rablóknak declariáljuk, noha minden bizonnyal embernek be kell ismerni, hogy nemtelen munkát végeztek. De mit tehet róla az a műveletlen tömeg, ha az eszközöket szentesítve látja a czél által.

Hát lehet ezért felelősségre vonni az antiszemita zsidó journalisták urak? A felelőség directe azokat illeti, a kik a tüzzel könnyelműen játszottak, ezek pedig tagadom, hogy az antisemiták, hanem maguk a zsidók!

Melyik nemzet történetében van az leírva tudós uraim, hogy a gyilkos felemelt fővel büszkén jár a meggyilkoltak honosai között? Hát úgy loptuk mi életünket, becsületünket, türelmünket, hogy azt minden jött-ment lurko kénye-kevé szerint szabadon tiporhatja? Ne tovább ez uton! Tegyétek le azt az üszköt, a melylyel a dynamit között jártok, mert ha még egy lépést tesztek az aknák között — Isten legyen irtalmas!!

»És te Isten! magyarok nagy Istene!
Légy népeddel, hű népeddel, jó népeddel
Légy vele!
Tedd hatalmad fiadnak lelkére
Világdöntő haragodat —
Fegyverinknek élére!

Szabó Béla.

H I R E K.

— Lapunk mai számának kiadása a közbeesett ünnep miatt késelt meg.

— Házasság Krizanich András a 44. serezed főhadnagya, somogyi birtokos e hó 11-én tartotta esküvőjét Fatér János közbeállításán álló helybelyi ügyvéd igen tisztelt barátunk bájos leányával Lujzával. Az esketési szertartást a család barátja fűző Brandner ur végezte a helybelyi plébános beleegyezésével. Az ünnepélyre számos barátan kívül megjelent résztvevő közönség a padsorokat egészen betöltötte. Az új pár másnap reggel a férj állomás helyére Triestbe utazott. Jó kívánataink kísérik őket mindenfelé.

— Csapó Kálmán Veszprém megye egyik derék vezérja, volt orsz. képviselő f. aug. hó 14-én vezette oltárhoz Budapest dr. Fromm Pál Bpest-belvárosi ker. orvos kedves s művelt leányát, Mariskát. — Kísérje boldog frigyüket állandó szerencse, áldás!

— Kédes estély. Elég nagy dolog arra, hogy napi krónikánkban helyet találjon azon — hogy is mondjuk csak — családi ünnepély, melynek tanu, szemléltető voltunk mult szerdán este. Fontossága abban áll, hogy a kaposvári „társaság” azon része, mely vagy nem mer, vagy még nem merhet a hymen utján külön családot alapítani, egy nagy család, vagy inkább republikát csinált, mely

nek czélja a kedélyes együttlét, főleg együtt étkezés a nagy vendéglőben, hol „asztaltársaság” bejegyzett czímen általánosan ismert. Oly társaság, mely küll- és beltalokkal, szervezettel bír, melynek czéljai vannak, nem is képzelhető, hogy elnökkel, jegyzővel ne bírjon; bir is, s a mi fő — nem is lehetne másként ily kiváló intelligens társaságnál — természetesen az elnök úr igen igen érdemes férfi, kinek közkedveltsége s új és régi érdemei indították arra az asztaltársaságot, hogy az elnök arcképe a reszpublika „kincstára” számára lefestessék, s az az összes kül- és beltalok díszjelenlétében ünnepélyesen lelepleztessék. Nagyön szép dolog ez, mert hát az érdem csak érdem, mely a tisztelet és elismerés kifejezését mindenféleképp megérdemli; hogy ne lett volna érdemes az asztali társaság tisztos elnöke ezen érdemes elismerésre, kinek érdemkoszorúját Dr. Andorka Elek az asztal szónoka oly ékes virágokból szedte össze. Itt érdemes volna a jeles beszédet közölni, de a tér szűke miatt csak a legzebbeket, az örökké illatosakat szedjük ki: O t. i. az elnök alapította a társaságot, abban a jó kedélyt és lelket tartja fen évek óta. Példája a fiatalságnak, öre erényeinek, tárgya bámulatának. Hát a régiek!? valaha — miként a szónok mondta — „a szabadságharc hősei közé az ország első pénzügyminiszterének vezér titkári állásából lépett, hol a névtelen hősök összes erényeit egyesítette magában. Már más- kor is igyekezett az asztal társaság elnökének érdemeit kellőképp meghálálni, s csak is — ismét a szónok mondja — az ünnepelt szerénységen mulott, hogy az asztaltársaság a parlamentben nem lett képviselve. Azt hisszük ez elég egy embertől, s ezek folytán a multság és ünnepély társadalmi és morális jelentőségét nyert. Az ünnepi beszéd közben lehullott a lepel a díszes virágok közé állított arcképről a közönség lelkes éljenzése közben. Amde az arcképnek párja is volt, a társaság fiatal jegyzőjének arcképe. „Tisztos öreg mellett szép látni az ifjút” mondja a költő, s a fiatal jegyző életrajzával és érdemeinek elismerésével Fodor Géza bíró ur volt — megakadva. Nem is igen tudott tovább menni a bölcsönél, de biztosította az érdeklődő tagokat, hogy a jegyző ur jól indul, mert az asztal doktorjának vezetése alatt áll és él. Megnyugodtunk benne, főképp midőn a fiók ünnepelt szeretetre méltó őszinteségével előadta, miképp az ő arcképe csak azért állított a nagyérdemű elnök mellé, hogy az ő kicsisége mellett annak nagysága jobban kitűnjék: szellemes elhárítása volt a dicsőségnak, éljen! Hanem ezután megeredt a nótaszó és jó kedv, melyet Schäffer Lujzi bácsi ajándék somyajja — mérsékelte. A társaság éjjelig maradt együtt jó kedvvel, derült meglelégedésben, s az ünnepelt elnök Kemény Lujzi bácsi éltetésével mellett oszlott szét.

— Keresztény fiatal emberekkel tudatjuk, hogy a helybelyi m. kir. postahivatalnál egy segédtiszt állomás 36 f. havi fizetéssel, van üresedésben. Elfoglalható szeptember 1-én esetleg azonnal. Ez állomás elnyerésére azok tarthatnak igényt, kik a postakézeli vizsgán képesítettek. Az illetők magán levélben forduljanak a helybelyi kir. postahivatal Tek. Főnökéhez.

— Kötszen. Folyó hó 12-én, a mi különben nem ritkaság, barátságos társaság gyűlt össze Berhardt Imre helybelyi ev. tanító ur szőlőjében, dacára a szakadó esőnek; de hát meg volt előre mondva hogy Straner krjz ur, nem mint kötszei, de ez esetben mint szárszói jegyző főzi a halás levelet, testvér öcse pedig bemutatja a losnyák expedíció alatt szerzett tapasztalatait, ottani szokás szerint nyáron sütvén halat, a házi ur jó bora is oly ismeretes mint a szivesség, melyly adja, — ennyi csabnak ki is állhatott volna ellen, ott láttuk Tabról Horváth szolgabíró, Fodor aljárásbíró, Kaposvárról Würt Adolf, Ladányi Györgyöt, Gabsovits Károlyt, Kőtszeiekből Molnár Imrét, Miklós Istvánt, Biró Gézá, Guttmann bíró, Fele Jánost és többeket. Volt jó kedv, tarokk, nóta és hogy el ne felejtjük a rendkívül sem, nem volt sem restauráció sem követválasztás, nyugodtak az ugynevezett égető napi kérdések, a barátságos hivta a társaságot össze, csak is annak volt az egy pár kedves óra szentelve. Este 10 órakor oszlott szét a társaság mielőbbi viszontlátást kívánva és ígérve.

— Csurgón a járásbíróság börtönében egy tolvaj zsidó ül fogva, nem az a feltűnő hogy zsidó, sem az hogy tolvaj, hanem hogy zsidó léteire disznó lopásért ül a hüvösön, ez aztán ma még ritkaság — mert megszokta a zsidó várnai, hogy a keresztény ember eladja disznáját aztán úgy lopja el a pénzt, így megmarad koser is, meg a rebach is meg van.

— Endréd aug. 8. Egyik 16 éves hajtott cséplő gép, Kovács István 6 éves fiúnak bal karját többel kiszakította. A fedetlen járgány csipete oda ruhájánál fogva. A szerencsétlenséget csak 10—15 perc után vették észre. Hogy minő segély követte, ezen szerencsétlenséget, igazolja az, hogy csak 12-én alkalmilag ájtott orvos — nézte meg a szerencsétlent. — Nem ez az első szerencsétlenség; de aligha utolsó is, mert a községet elárasztott cséplőgépek bármelyikének sincsen összekötő rudja, vagy járgányja, a megyei szabályzatban parancsolt deszkázással hozzá férhetlenné téve,

és szigorú felügyeletre utasítva és ellenőrizve tulajdonosa Minden hiányos gyógykezelés dacára a fiú még él, és úgy látszik megmarad, de kar nélkül. A szerencsétlenségnek a gondatlan és hanyag községi előljáró az oka aki elmulasztotta a gépek körül szükséges intézkedéseket ellenőrizni.

— Erős elhatározás Gecsei István földmives neje még fiatal menyecske, férje iránti gyűlölet miatt s öngyilkossági szándékból augusztus 9-én felakasztotta magát, de észrevétlenül, levéttett mielőtt megfulladt volna, néhány perc múlva azonban, midőn magára hagyta a szobában, kést szurt a torkába. Még él, hozzátartozói mindent elkövetnek, hogy az életnek megtartsák.

— Gyors halál Juhász Lajos kiszolgált huszár tizedes aug. 12-én a délelőtti órákban mint mondják göröcsöket kapott; s estig kintlőlván meghalt, orvos gyógykezelése vagy tulajdonképen mi baja volt nem tudjuk.

— Bálványosról aug. 15-iki kelettel irják, községnökben déli fél 11 órakor kigyulladt egy szalmafedelt ház, a nagy forróság és szél csakhamar elősegítette a tűz tova terjedését és így csakhamar még 2 ház lángban állott, a mentésére hasztalan sereglett össze községnök lakossága mert a tűzet csak localizálni lehetett mit tekintetes Pöschl testvérek és Szabady Béla jegyző ur böcs és erőlyes intézkedése csakhamar megis tett, így a szomszéd házak kertjeikben telve az ide természet megmentettek; fogadják a fent nevezettek a veszélyben forgó háztulajdonosok köszönetét. A légett 3 ház közül 2 biztosítva volt. Levelezőnk dicsőrelt említi tisztelendő Csorna István ref. lelkész urat is, ki az egyik kárvallottnak 100 forintot előlegezett, míg a bizt. társ. kielégíti.

— Balaton Füredről vesszük a következőket: Eötvös Károly a fővárosi levegőt nem tartván egészen egészségesnek ide menekült e hó 14-én, hol neje és gyermekei már régóta tartózkodnak. A füredön mindig többszörösen túl számban levő zsidóságnak értesülve kellett lenni jöveteléről, mert Joda fia s leányai a gázós megérkezésekor előzőnölttek a kikötő partot, azonban Ötvös úgy látszik — mintha kerülni szeretné már is a feltűnést, mert utolsóknak maradt a hajóról távozók közt, bizonyára cseng füle most is a budapesti üdvkialtásoktól. „Le a zsidó üdvössel! abuz Ötvös! le a sáktervédővel!” Hiszük, hogy a többi majd választói s a párt mondják el neki.

— Egy költemény füzér jelent meg a Hagelman Károly kiadásában Vadrózsák ezim alatt Noszlopy Tivadartól. Lyrai költemények, melyek a fiatal költő törekvéseiről s verselésben való ügyességéről tesznek tanúságot. Ajáljuk a n. é. közönség figyelmébe megynék szülőteinek e művét. Kapható Hagelman Károly könyvkereskedésében Kaposvárott. Ára ?

— A tanügy igaz barátja. Főtisztelendő Kissovich József apát kanonok a veszprémi ipar iskolára addig míg él évente száz forintot ajánlott fel; ugyan a veszprémi kath. főgymnasium könyvtárának pedig saját nagybecsű könyvtárát ajándékozta. E derék oly széles körben tisztelt s szeretett főpapak minden léptét majdnem egy-egy jöttel jelzi. Ad multos Annos!

A Balaton-egyesület választmányja részéről Szalay Imre orsz. képviselő és Salamon Ádám földbirtokos f. hó 3-án fölkeresték gróf Zichy Jánosnál szül. gróf Kray Irma urhölgyet Nádasd-Ladányon, hogy felkerjék a zászlóanyai tiszt elvállalására. A küldötteket gróf Nádasdy Ferenc, az egyesület alelnöke rendkívüli vendégszeretettel fogadta s kérelmük teljesítését a grófnő a legnagyobb készséggel megígérte. A zászlóavatás napja csak később fog meghatározatni. — Ezen oly nagy házagot pótló s naponta inkább lendületet nyerő egyesület Sport szakosztálya Balaton-Füreden ez évi augusztus 22—26. napjain nemzetközi vitorla, evezési, uszó és galamblovészeti versenyt rendez. A versenyek 22-én délután 2 órakor kezdődnek, a sorrend a helyszínén hirdetik ki. Hiszük, hogy a közönség pártolása az egyesület törekvése mögött nem marad.

— Dr. montedegói Albert Ferencz egri tanfelügyelő és csillagász, kinek neve széles körben ismert aug. 9 é 72 éves korában meghalt.

— Savanyu József zalamegyei rablót, kinek kézre kerítésére 1600 f. díj volt kitéve, mint haljuk Zala-Szent-Gróton Lehonya László város bíró fogta el, ki egy néki gyanusnak feltűnő egyént Sshwarz korcsmájában megpillantván, azt kiléte felől kérdezte, mire a rabló azt híven hogy a város bíró megfélemlíti egyenesen bevallotta hogy ő Savanyu, mire a város bíró rögtön neki ugrott, és heves dulakodás után, arra jövő foglárók segítségével sikerült a rablót elfogni.

— Cholera Egyiptomban még folyvást szedi áldozatait, alig észlelhetni még javulást. Európa még eddig ment, de affrikában ugy azsiában is terjed e kör. Ha a veszély nem közvetlen fenyeget is bennünket, ismételve felhívjuk hatóságoknak és magányosoknak figyelmét, az egészség megóvására hozott rendőri szabályok szoros megtartására.

— A zsidó ellenes zavargások. Budapest négy napon át folytatódtak, a csoportok azonban mindig a rendőrség által szétverettek, anélkül hogy a kordont húzó katonaságnak komolyabban közbelépni kellett volna.

Kétszáz felé megy az elfogottak száma, több sérülés is fordult elő, de halálozás egy sem. A fővároson kívül más helyeken is voltak zsidóellenes tüntetések e napokban, nevezetesen Sopron, Esztergom, Hatvan, Gyöngyös, Nagyszombat, Szered, Csekész, Nyiregyházán, Szombathelyen tüntetett a nép, voltak betörtött ablakok, nagy kiabálás, de hogy zsidót személyben bántalmazták volna, azt mindaddig még nem olvastuk, valóban bámulatos, hogy jó népünk annyi szemtelen kihívás dacára, meny nyire tud önmagának parancsolni. Legújabb lapok szerint zsidóellenes zavargás volt Prágában és Berlinben is, egyik sem volt valami nagyobbszerű és inkább csak jelzése volt a nép érzelmetek, hogy ott is vannak, kik azon jelző alatt, ki a zsidóval, készen állanak.

— Ausztriában ugy látszik megkezdik sokallani a korlátlan ipar szabadság áldásait; erre látszik mutatni a legújabb rendelkezése a kereskedelmi miniszternek, mely szerint csak oly ipart folytathat valaki, melyről kimutatja, hogy abban mint taualó és mint legény is működött. A tanulási időszak legkevesebb két éven, úgy a legénykedés is két évre határozatik.

V i d é k r ö l.

Gyula Jovánca. (Tolna megye) aug. 5. 1883.

Közelg a millenium. Vajha ne zárúnepe lenne az akkor megtartandó nagy nemzetünnepély a magyar erredéves európai életének! De félt, hogy az lesz, hogy a judaizmus szelleme, mely rohanva, törtet előre, elkeresztényteleníti a magyar társadalmat s új zsidóországot inaugurál a hármás bérczű s négy folyóju Árpád hódította földön. Elszorul a honfi kebel a pusztá gondolatra is. Ezer éve, hogy mi magyarok elfoglaltuk e szép hazát, melynek védelmére s fontartására vérünket, életünket áldoztuk. Hullott, vérezett a magyar rakás száma a csatatéren, s valóságos Isten csodája, hogy oly sok veszély s vizsály után, mennyit a magyar átélt, „megfogya bár de törve nem, él nemzet e hazán;“ de a zsidó nem csatolték velünk Sajónál, nem halt meg velünk Mohácsnál; az úzérkedett gschefelt, gazdagodott s pihelve élvezte a jólétet, az rototta a keresztény társadalmat, lazította az erkölcsi fogalmakat, ápolta az immoralitást és corruptiót, veszélyeztette a kereszténységnek nagy küzdelmek árán szerzett vívmányait, szóval folyton fente, villogtatta a sakterkést a kereszt dicső jele ellen. — És ma már ott állunk, hogy mint az „Összetartás” írja: „Most minket akarnak kikergetni ebből az országból a zsidókért, a mi vallásunkat gyálázzák meg a talmudért, a mi lelkiismeretünket sértik meg hitvány sakterekért, nyomorult uszorásokért, gaz zsebmetszőkért, szeméret való csálókért! Mert ilyen a zsidóság nagy része!” De ép azért netovábbot kiált a keresztény magyar nép s mint említettem lap folytatja: „A végis sértett keresztény önértet föleszmél majd s megfogja akadályozni hazánk s nemzetünk elzsidósíttatását”

Az eszmélés, az ébredés jelei észlelhetők már minden téren, a legalsóbb rétegekben is. Mintha valamely baljóslatu üstökös jelent volna meg az égen, mely megrázta sörényét s harozra hina a közlelenség, a semitismus ellen! A hol a vezérszerepre hivatottak zsidó opiumtól elbódítva szunnyadnak, ott a föld né is veszi kezébe önön ügyét s foglal el önvédelmi állást, hogy gátat vessen a zsidó pusztításának.

Gyöngyöri példáját láttam ennek egyik tolnamegyei nagyközségnben, Gyula-Jováncaán, honnét egy kedves barát vendégszerető lakából írom e sorokat. E község is érzi a poklosa módra elszaporodott zsidóság átkát, nyugótt is már a teher alatt, melyet a zsidóság és zsidóbarátság rakott vállaira, elannyira, hogy az ingatlan vagyon „ingó bitangység” kezd vala már válni, a községi törzsvagyon pedig pusztulásnak indulni. Azonban ép a 12-ik órában föleszmél a község, kezdi megoldani saját területén a zsidó kérdést, nem orosz módra, nem is pusztá elvi téren mozogva mint a németek nagyobb rész, hanem gyakorlatilag, törvényes uton gyökerében hárítva el a bajt, támadva meg az okot, hogy az okozat megszűnjék. Egy szívvvel, lélekkel tömörült egy táborra s egyesült erővel nyert holmi „dobzse” bírák után oly — antisemita — bíró a község, minőt nevez népirónk, Vas Gereben örökített meg az utókor számára egyik népies művében. A község irodájában évtizedek mulasztásai hevervén porlepetten s várván elintézésüket felsőbb helyen kopogtat hosszabb időn át a községi illetékes képriselet s kéri a baj orvoslását, de süket fülekre talált, míg végre a nemes vármegye is kénytelen volt a megíresedett jegyzőségre pályázatot nyitni. S ezzel útott a semitismus és filosemitismus végőrája. A „Népjog” e kitűnő lap, támadást vett egyik számában „Ébredés” czímen ez üdvös mozgalomról s a mint írja, úgy történt: T. Kis Pál úr, Gyula-Jováncaán 6 éven át volt ernyedetlen szorgalmú derék segédjegyzője a nagyszámú nép örömujjongása közt egyhangulag kikialtatott a község jegyzőjének. Benne az érem nyerte el megillető jutalmát, benne az ő, az antisemitismus üli szép diadalát. Mert a zsidó raffineria és a zsidóbarátság e választásnál elment a pokol kapujáig, megmozdított

mindent, hogy az öt pályázó közül, bármelyik csak ő ne legyen! Ámde Gyula-Jovánca derék községre talpon állt. — a pokoli eselszövényekre csattanósbab választ nem adhatott volna az egyhangú választásnál.

Dicső nép, dicső község az, mely így viseli magát a megkísértett itató lélekvisárlással szemben, s nem megy jégre, nem megy a zsidó barátság örvényébe minden machinatio daczára. Ők, kik a legközelebbi szakcsi követelésénél is megmutatták, hogy politikailag érettek, kiket semmi „nec vultus instantis tyranni“ sem félemlit meg polgárjogaik gyakorlásában, itt is egy szívdobbanással, egy akarattal hangoztatták a szívből jövő „el-jent“ új fiatal, valódi keresztény jelkületű, a nép jólétét szíven hordozó ritka tevékenységű jegyzőjük kikiáltásánál. Hej, ha ilyen gondolkodási községek lennének, de másképp áll az ország is! Csak előre megvesztegethetetlen gyula-jováncai község! Előre a jó uton! Az augusztus 1-én végbement jegyzőválasztás új korszak nyitányává lőn a község beléletének. Eljettek!

A választás ősi szokása magyaros áldomás követte. Ebben részt vett az egész község, melynek ifjúsága örömben, ugyancsak aprózta a szép magyar táncot a cigányok vigzenéjére. Az intelligencia pedig, úgy a vidéki szépszámu antisemita elvtársak az igazi magyar típusu vendégszerető plébános és a vidék örökifjú kedélyű „Pista bácsijának“ felszázados paedagógusnak lakában gyűlt össze a diszlakomára, hol a szebbnél szebb hazafias felkötözött hangzottak föl.

És most te ifjú bajnok, Gyula-Jovánca-nak új pennája! Forgasd a tollat lankadatlan szeretettel, fiatal hévvel mint eddig; vezesd e hányatott sajkájú községet a községi s családi jólét óhajtott révébe, hol kikötni vágyik apraja, nagyja! Terjeszd az eszmét, az elvet, mely föl-emelt, válvetve jeles elv- és kartársaidal.

Nektek, mint a nép közigazgatási vezetőinek kiterjedt munka körökben szép tér jut. Ott rágódik a zsidó az ország jólétének szívében, ott eszi a keresztény társadalom életfájának gyökerét. Gyujtsatok égő szövétneket a zsidóság által ársztott sötétség éjjelében, — hadd lássanak a zsidók által elvakítottak is.

Az antisemitizmus minden téren, minden vonalon megindult, a zsidókérdés, égetővé, ákuttá vált. Az antisemitizmus zászlajára az ország anyagi jóléte a társadalom erkölcsi emelkedése van írva?! — Ki ne lépne e zászló alá?! — Mindenki álljon helyt az őrsön, hova a gondviselés állítja s munkálkodjék közre a jóban! Különbben keresztény előtt tudva van, hogy az antisemitizmus nem mai keletű. Ott kezdődött az a Golgothán, midőn a zsidóság fölfeszíté az Igazságot! A templom függényét ketté szakítá az isteni kéz és meg volt legelső actusa az antisemitizmusnak! A magyar antisemitizmus jogosultságát a ti skoldalu hivatás körökön ismeri legjobban. Tegyetek! Mentsetek! nehogy a nagy Széchenyinek szava így módosuljon: Magyarország nem volt, de zsidóország lesz!

Kaposváryi.

A. augusztus hó.

Tekintetes Szalay Károly ügyvéd urnak! Örömmel olvasom a számos üdvözlő iratokat, melyekkel uraságotat, egyházi és világi nagy férfiak, — elvtársak és társulatók, — hazánkból és külföldről: dicsőítik és magasztalják, az eszlári ügyben tanusított bátor s igazságos magaviseletéért és magasztos beszédéért. Mind ezen nem csodálkozom; mert ez az igazság látásának és elismerésének természetes kifolyása.

De, hogy az érdemlett dicsőség koszoruját épen az tegye fel Szalay Károly magánvádoló ur fejére, ki jobb szeretne volna őt, a sakterek kezei és kezei között látni, betömött szájjal fetrengeni, erre a legbátrabb lélek sem mert gondolatában vetemedni.

És mégis úgy lett, zsidó lapban olvasuk: »A tiszta-eszlári bünper« cím alatt irt e hízogó kifejezést: »a védők s főként Eötvös, oly formán tüntette fel a dolgot, mintha csak valamely jámbor kovács legény jelent volna meg Nyiregyháza az ország legelső ügyvédekivel szembe a keztyűt felvenni.«

Igen is ott állt az egész bünper lefolyása alatt a nyiregyházi törvényházban »a jámbor kovács legény« a fölvetett keztyűvel; de, hogy keztyűs kezében mit tart: senki nem láthatta, sühintását nem hallhatta; mert nem volt szabad szólnia. Ő hát csak nézte a szegeket, melyeket az ártatlanság elnémitására és megfeszítésére, a védő ügyvédek, sakterek és az összes zsidóság készítettek. S miután mind ezeket az illetők tetszésük szerint elhelyezték: felemelte örekre emlékezetes beszédét mint kalapácsát a »jámbor kovács legény« — keztyűs kezével pedig sértetlenül szedte össze az ártatlanokba szurkált szegeket és mind ezeket: azoknak szívébe és lelkébe verte — jól a szeg fejére ütven, — kik ezt meg érdemlették.

Édes hazámfia! keresztényen társam! Legyen gondod, hogy az ilyen szegeket, érdemes viselői magukból soha ki ne húzassák; mert könnyen megeshetik, hogy a te véred fog általa kiontatni.

M. J.

Laptulajdonos és kiadó SZALAY IMRE.

Különfélék.

Mária ünnepe Franciaországban „La sainte Marie“ Mária menyemenetelének ünnepe Franciaországban a nők, a virágok ünnepe. Rózsa eső, harangzúgás, ájtatos énekek, minden illatoz, fénylik, zeng az ég királynéja tiszteletére. Párizs e napon virág özönbe temetkezik. Virág a palotákban, virág a szerény házakban, az utcákban a szobákba mindenütt. Az oltárok eltűnnek rózsá és lilium öltönyök alatt. A gyertyák ezer ezer lángja világítja az a sok száz fehérbe öltözött lánykát, kik eljöttek dicsőíteni az isten anyját. „La sainte Marie“ Franciaország összes nőinek neve napja, alig van anya ki lánykáját a névre ne keresztelte. Bretagneban még a férfiak is viselik e nevet. E napon mindenki ki csak teheti virág ajándékkal lepi meg ismerőseit, alig van tehát a ki e napon nem ad s nem kap ajándékot.

A legnagyobb ludvásár. Berlinben illetőleg előhelyben Rummelsburgban tartanak Európában a legnagyobb ludvásárok, hova naponta mintegy vagon érkeznek lud s rézcékl terhelten: Önnét küldik aztán szerzte német, Francia s Angol országba. A most érkező sovány »portéka« legnagyobb része a vidékre vándorol, hogy néhány hét alatt tökéletes kövéren visszatérlessék. Hetenként átlagos számmal Rummelsburgban 400,000 lud fordul meg. Nem megvetendő mellék foglalkozást is nyújt a vásár, tudvalevőleg a hol fát vágnak ott hullik a forgács, leányok, gyermekek, asszonyok járnak a vásár helyen s szedegetik fel a kihulló tollakat, különösen megérdemli a farsádságot a Waggónok kitisztítása, melyek rendszeren tollakkal tele sorra találtak mikor a ludakat önnét eltávolítják.

Irodalom és művészet.

Megrendelési felhívás e című munkára: A megrögzött Maimonides deliriuma, vagyis: a talmuzsidó hitágazatai, imái és véres szertartásai. Ébresztő hangok 1883-ki évfolyama. Közli: Zimándy Ignác. Megjelenik folyó év végén. Terjedelme 30—40 iv. Ára csak 2 ft, vagy 10 intentió elvállalása. Megrendelhető Törökbalinton. Posta helyben. Üdv az olvasónak! Ezen terjedelmesebb művem közrebocsátásával ama lézagot szándékozom pótolni, mely a honi antisemita irodalomban támadt az által, hogy ez a mind komolyabban előtérbe törő s mielőbbi gyökeres megoldást sürgető zsidókérdés megvitatásában a parazita zsidófej nemzetrontó törekvéseit csak is a politika, nemzetgazdaság s társadalom szempontjából világítja meg; míg a már nagyon is égetővé vált, a magyar nemzet életébe vágó kérdés vallási oldalát nem csak érintetlenül hagyja, de sőt ismételt hangszóllyozza, hogy e kérdés vallási momentumától tervszerűleg eltekint. A mitől tehát a honi antisemita irodalom folyton ovakodik, az épen a legényesebb tárgyat képezi az ímnet hirdettett művemnek, a melyben ennél fogva oly dolgok, oly történelmi tények lesznek közhírré téve, melyekről a magyar keresztény olvasóközönség, Somssich Páltól kezdve egész Irányi Dánielig, Punták Sándortól kezdve egész Ötvös Károlyig, tulnyomó részben eddig nem is álmódott. Zimándy Ignác, az „Ébresztő Hangok“ felelős szerkesztője s kiadótulajdonosa.

A „Képes Család Lapok“ 46. számának tartalma: Eljegyzés után, elbeszélés irta Prém József, (folyt. köv.) — Egyedül; költemény irta Móra István. — A boszu áldozatai; beszély (folyt. köv.) irta Paczó István. — Biron szerelme; elbeszélés az orosz udvari életből (folyt. köv.), közli Milesz Béla. — Korai hervadás; elbeszélés (folyt. köv.), irta Halász Ferenc. — Heti tárcza (Unalmas hét.) irta —y. —y. — A sirig; elbeszélés (folyt. köv.), irta Frygale Carlen Emilia, fordította Szöllösy D. — Képmagyarázat. — Mindentéle. — Képeink: A ramazan-ünnep Szerajevóban. — Ünnepegy az adlersbergi barlangban a király ott tartózkodásakor. — Amerikai törpék. — Melléklet: A „Valeria“ című regény 97—112 oldala. — Mai számunkhoz van mellékelve a »Gazdasági és Háztartási Lapok“ augusztus havi száma. — A borítékon: Heti naptár. — Sakktalány. — Szótagtalány. — Háromszög-talány. — Talányok megfejtése. — Megfejtők névsora. — Kérdések. — Feleletek. — Ajánlatok. — A kis lottó húzása. — Hirdetések. — Előfizetheti Mehner Vilmosnál, Budapest IV. ker. papnövelet-utca 8. sz. Egész évre 6 ft, fél évre 3 ft, negyedévre 1 ft 50 kr.

G y ö n y ö r ü k é p e k, változatos szövegtartalom; ezekből áll az »O r s z á g - V i l á g« XXIII. füzete. Bodnár Zsigmond folytatja »Egy életpálya első felvonása« című nagyrdekű regényét, mely a főváros társadalmi életből oly kitűnő képeket teremt. Látjuk, beszélünk az alakokkal, megésküdtünk rá, hogy találkoztunk velük, de hogy meg nem nevezhetjük annak oka az, hogy annyi ilyen alak, melyet a regényirő megteremtett, fordul elő a magyar fővárosban, hogy nem tudunk rámutatni: »ez te vagy, ez meg te vagy.« Valóban vétezik, a ki e regényt nem olvassa el, mely bár sok helyt kisé szárazan van írva, de annyira igazsággal, mint még kevés regény. És e helyütt nem mulaszthatjuk el, hogy a kitűnő lapnak ne gratuláljunk. A kiadók előzettségére az, hogy folyton új regény, eredeti regény jelen meg hazánk ez első képes lapjában. Egy képes hetilap sem közöl eredeti regényt, csak az »Ország-Világ« — Kívánjuk, hogy a magyar művelt közönség úgy részesítse további hó pártolásában, mint a hogy kell. A magyar közönség nemzeti kötelességet teljesít, mikor az »Ország-Világ«-ot pártfogásába részesíti. — A többi cikk is mind kitűnő, Dumas „Az élet ifjú korban“ című regény után Georg

Bilon társadalmi regénye következnek a román előkelő körökből. — Felhívjuk rá olvasóink figyelmét. Bogdánovics és Tóth két jeles rajzot adnak. Prém és Fodor Gyula két szép költemény. A képek a művészi metszés remekei: Müértő szemmel, Szent Lőrincz a betegek közt. Nyári sportok, Részlet a magas Tátrából, Juhok az akolban mind oly remek rajzok, minőkél szebbet egy külföldi lap sem mutat föl. A hazai lapokról nem is szótunk. Ára e kitűnő képes lapnak egy évre 10 ft, félévre 5 ft, negyedévre 2 ft 50 kr. Előfizetheti a kiadótulajdonosok Wilkens és Waidl kiadóhivatalában Budapest, korona-herceg-utca 3. szám.

ÉRTESETÍTŐ.

V.-nek. Azt kérdezem mit tegyen kanászod, miután 15 éves fia kit bojtárképpen használt elhagyta s nem akar hozzá visszatérni?

Hát biz én azt mondtam volna ezelőtt csak két hónappal is, hogy forduljon a szolgabíróhoz majd az elvégzi dolgát, a mint a törvény és igazság rendel; de ma nem olyan egyszerű ez a kérdés, mint tán azt magad is gondoltad, ma tudni kellene vajjon az a kanász nem-e zsidó, s követett-e el olyan bűntettet, mely miatt a nyakát kellene féltetnie, s még azt is kell tudni, hogy ugyan ezen bűn miatt nem tanuskodott-e fia ellene? Mert ha véletlenül ilyenformán állna a dolog akkor soha se fáradjon a szolgabíróhoz, mert ez a fársádság hosszú ut s ennek folyamán a tárgyalások s. a. t. csak keresztény jóra való tisztességes embernek valók, hanem táviratoztasson Tisza Kálmán miniszterelnöknek, a ki majd egyszerűen megparancsolja a főispánnak, hogy vezesse vissza a gyönyörűséges irmagot, gyönyörűsegebb papjához.

Gazdaság, ipar, kereskedelem.

Lódijazás. A lengyelítói gazdaságkör a saját területéhez tartozó földműves polgárok részére, a lótenyésztés előmozdítása céljából f. év július hó 29-én Lengyelítóban csikós-kanca díjazást rendezett. Elővezettetett e célra 29 db anyakanca csikóval, melyek közül első díjat 25 ft Makarész Márton l-tóti polgárnak szürke, 6 éves nagyon jó termetű kanczaja „Gemein“ kanca csikájával nyert. Díjat kapott még ezenkívül kilenc résztint lengyelítói, résztint vidéki tulajdonos; a pénzbeli díjon kívül pedig még az ugynevezett „Falusi lótenyésztő“ című könyveket. A díjazás elő vezetett kanczák általában nem mondatók jóknak ugy, hogy ók bizony egy jaádi, hetesi vagy egyáltalában jobb tenyész anyaggal bíró községgel sem versenyezhetnének, de épen ezen oknál fogva elhatározta a kör, hogy ezután évenként fog tartani hasonló díjazást. Kívánatos volna, ha megynék több, különösen a tabi és marezali gaz. körök is követnék a példát; talán így majd néhány év múlva elérhetnénk azt, hogy az államtól évenként adott díjakért is versenyezhetnénk. De eltekintve ettől, legalább megérdemlené megynék valóban, hogy a lótenyésztést illetőleg az elsőbbség közé sorolattik. Lengyelítói 1883. augusztus 2. Balázs József, m. állatorvos.

Kaposvári piaci árak.

Augustus hó 17-én.

Table with 2 columns: Item name and Price. Buza 9 ft 30, Rozs 6 ft 80, Kukorica 6 ft —, Árpa 7 ft —, Zab 6 ft —, Hajdina 6 ft 30, Métermázsánként.

Szerkesztői üzenetek.

Bodás. A szerkesztőnek ismerni kell a beküldő nevet; így nem adhatjuk.

Gyula-Jovánca. Mult számunkra megkésve érkezett, csak azért késelt.

Egy kíváncsi elvbarát Szulok. Olvassa el Dániel próféta könyvének V. rész 25. és következő verseit.

R.-Palota. Most lehetetlen volt; amint dolgaim a fővárosba visznek mulasztásomat helyrepolitom, sokat sokat beszélgesünk a régi jó idős s a komoly jelenről.

Török-Bálint. Addig is mig meglepetésemnek magán levélben kifezést adhatok, fogadják köszönetemet s meleg készváltásomat.

Sz. L. Csak akkor adhatnánk, ha a tények valóságáról magunk meggyőződhetnénk, ezzel azonban koránt sem hitelességet akarjuk kérésébe vonni, csak abból indulunk ki, hogy az érdeklött maga ritkán lát egész tisztán.

H. Gy. Hisszük megjön az ideje, ma biztosan sajtó pert kapnánk közléséért. A vidék mozgalmairól kérünk tudósítást.

Ujabbban ismét veszünk t. olvasóink panaszát, hogy a »Népjog«-ot nem kapják rendszeren, miután pedig mi a lapot a legpontosabban expedáljuk, de azt a kaposvári kir. postahivatal is rendszeren továbbítja a hiba csak a leadásnál történhetik, miért is felkérjük t. olvasóinkat, hogy előforduló esetben az elmaradt számokat

hivatalosan sziveskedjenek reklamálni, mert csak így lehetünk azon helyzetbe, hogy a posta igazgatóságánál orvoslást keressen.

A kiadó-hivatal.

Szerkesztésért felelős:

Szalay Károly.

HIRDETÉSEK.

1040. szám. tkvi. 883.

Árverési hirdetményi kivonat.

A lengyelítói kir. jbiróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a m. kir. kincstár végrehajthatónak Jámber Imre és érdektársai végrehajtást szenvedők ellen 127 ft 27 1/2 kr. tökéketelése s járuléka iránti végrehajtási ügyében az ezen kir. jbiróság területén levő, Sz.-Györök község határában fekvő szőlős-györki 98. sz. tkjkrben A. j. alatt felvett 378. hrsz. alatti ingatlanra az árverést 388 ft-ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1883. évi október hó 16-ik napján dél. előtt 10 óraker Sz.-Györök község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Az árverezési szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% -át, vagyis 38 ft 80 krt készpénzben vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságánál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbiróság mint tkvi hatóság. Lengyelítóban, 1883. évi június 13-án. A kir. jbiró szabadságon

Holics, kir. aljbiró.

Árverési hirdetmény.

Közhírré tétetik, miszerint B.-Csehi községben az 1883. évi XX. t. cz. 2. §-a útése alá nem eső ingatlanokon a vadászati jog 6 egymásután következő évekre 1883. évi aug. hó 26-án legtovább ígérőnek a község házána tartandó árverésen d. u. 2 óraker haszonbérbe adatni fog. Bánatpénz 10 ft.

Kelt B.-Csehiben 1883. aug. 14-én.

Zalaváry, jegyző.

Árverési hirdetmény.

Közhírré tétetik, miszerint Orda községben 1883. évi XX. t. cz. 2. §-a útése alá nem eső ingatlanokon a vadászati jog 6 egymásután következő évekre 1883-ik évi aug. hó 26-án a legtöbbet ígérőnek a község házána tartandó árverésen d. u. 4 óraker haszonbérbe adatni fog. Bánatpénz 10 ft.

Kelt Ordán 1883. aug. 14-én.

Zalaváry, jegyző.

38. sz. kv. ny.

Pályázat.

Egy ovónői állomás évi 450 ft fizetéssel természetbeni lakással Kaposvár rtv. tanácsa által f. é. szept. 16-án pályázat után betöltetik; felhivatnak a pályázni kívánók, hogy okmányokkal felszerelt jelentkezésüket szeptemb. 15-ig a város tanácsához czimeze adják be.

Kaposvár rtanácsának 1883. évi augusztus hó 12-én tartott üléséből.

Németh Ignác, polgármester.

Magánhirdetések.

Alkalmazást keres.

Egy java életkorban levő okleveles erdész azonnali alkalmazást keres valamely somogy- vagy zalamegyei gazdaságnál; több éven át egy nagy urodalomnál tett szolgálatot, s így teljes gyakorlattal képes nagyobb gazdaságok vezetésére, mely képességét a legkielégítőbb okmányokkal igazolandja be. Továbbá vállalkozik a ministerium rendeletei szerint községi erdő gazdasági üzemtervek elkészítésére; vagy mint erdész, erdőmérnöki tehetségeinél fogva is, valamely uradalomnál óhajt szolgálatot találni. Bővebbet a kiadóhivatal.

Kaposvárott, 1883. Nyomatott Hägelman Károly könyvnyomdájában.